

EUGÈNE LABICHE

SŁOMKOWY KAPELUSZ

TEATR IM. ŻEROMSKIEGO

SCENA:

KIELCE • RADOM

SŁOMKOWY KAPELUSZ

(LE CHAPEAU DE PAILLE D'ITALIE)

PRZEKLAD: M. SOBIESŁAW

Reżyseria — JAN BICZYCKI i JADWIGA MARSO

Scenografia — KRZYSZTOF PANKIEWICZ

Układ taneczny — BOGUSŁAW WOLCZYŃSKI

Asystent reżysera — IRENA MALARCZYK

OSOBY:

BEAUPERTHNIS	— Jerzy Wasiuczyński
ANNA, jego żona	— Magdalena Grodyńska
KLARA, modystka	— Irena Malarczyk
HELENA, jego córka Nonancourta	— Anna Milewska

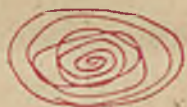

BARONOWA DE CHAMPIGNY	— Stanisława Orska
FARDINARD	— Jerzy Buczacki
TARDIWEAU buchalter p. Klary	— Zdzisław Nowicki
NONANCOURT	— Bogdan Budziszewski
PORUCZNIK EMIL TEWIRNIS	— Andrzej Głoskowski
ACHILLES de ROSALBE, wicehrabia	— Julian Terajewicz
BOBIN, siostrzeniec Nonancourta	— Andrzej Morstin
FELIKS	— Jarosław Strzemię

W całym Paryżu nie znajdziesz kapelusza z takiej
delikatnej słomki...

Dziś was zabawię czymś dalekiem,
Śmiesznością hrabiów, ludzi, dam,

Starą satyrą, starym wiekiem,
Niech dla was dawna scena gra.

„Komedia ta nie może być grana na serio. Wymaga
nowoczesnego, groteskowego ujęcia postaci i sytuacji.
Dla jednolitości widowiska, konieczne jest analogiczne

groteskowe i inwencyjne wprowadzenie tańca zbioro-
wego, bezwzględnie potrzebnego w akcie III i w za-
kończeniu aktu V...”

A to jest kapelusz...

Teatr bulwarowy nazwę swą zawdzięcza od przeszło osiemdziesięciu lat, publiczności typowej dla centrum Paryża, okolicy bogatego i błyskotliwego handlu, który przecież nie reprezentuje najlepszego gustu ani najdoskonalszej elegancji. Gatunek ten jest rezultatem rozwoju i degeneracji starej farsy francuskiej. Podobnie operetka, która od aktualnego, ambitnego sarkazmu Aubera, Boieldieu i Offenbacha przeszła niemal na pozycję rewii. Teatr zwany potem bulwarowym, rozpoczął się od sławnej w dziejach dramatu sceny z „Paryżanki“ Henryka Becque: (Becque uczeń i przyjaciel Labichéa). Sam Labiché, jako surowy moralista potępia dziwny związek uczucia i gieldy. Fadinard, bohater „słomkowego kapelusza“ jest tego najlepszym przykładem. Motywy jego ślubu z prowincjonalną gąską Heleną mają na względzie wyłącznie kieszeń jej bogatego ojczulka. Jego moralność pozostawia wiele do życzenia. W końcu sam leitmotiv naszej farsy, sprawa kapelusza, jest tej krytyki obrazem.

Oczywiście, dziś problem tej farsy z całym ładunkiem krytyki mieszczańskiej moralności jest tak dalece zwietrzały, że jej tekst jest tylko pretekstem do znakomitej zabawy. Z tradycyjnego teatru obyczajowego epoki naturalizmu, pozostał tylko temat, temat zresztą tak stary, jak stary jest sam gatunek farsy.

Więc niechaj żyje, żyje szczęście,

Najlepsza chwila to zameżcie,

Najlepsza chwila z wszystkich chwil,

Najlepszy dzionek z wszystkich dni.

Kto z drogich gości na tej sali

Małżeństwa dotąd nie pochwalili

I twierdzi, że to w życiu błąd.

Niechaj umyka prędko stąd.

Nie w tym tej bajki cały smak
Gdzie był kapelusz, kto go miał
Lecz w tym się urok cały kryje,
Ze dobry żart w tej sztuce żyje.
Każdy tu widział cnót swych brak,
Bo dawniej tak i dziś jest tak.

Bawmy się dzisiaj, bo jest ślub,
Piękne wesele, jest wesele,
I tańce, schabik i makrele,
I nawet wina po sam czub.

Eugène Labiche, dramaturg francuski, urodzony w roku 1815, pisze przezabawne wodewile i komedie. Najbardziej znaną jego komedią w Polsce jest „Słomkowy kapelusz”. „Słomkowy kapelusz” cieszy i bawi od lat publiczność wszystkich miast Polski. Labiche zmarł w roku 1888.

Był sobie raz kapelusz,
kapelusz dla niewielu,
właściwie tylko dla
ha ha ha ha ha ha ha ha
Gdy frunął ponad łąką
byszczący był jak słonko
o które trąca wiatr
ha ha ha ha ha ha ha ha

Dziwili wszyscy się
ha ha
że tak oderwał się
ha ha
od nieznanego łba
ha ha ha ha ha ha ha h

Dziś kawalerski rzucę stan
Poznałem pannę, już ją mam
Przypadek zdarzył jak to bywa,
Panna bogata, urodziwa,
Uroczą żonka z Charantouneau
Z wianem tysięcy franków sto.

Ach proszę pani, proszę pana
 Rzecz to doprawdy niesłychana,
 W domu mnie czeka brutal mąż
 A kapelusza nie mam wciąż.

Organizacja pracy technicznej
 JAN GOLKA

Kierownik sceny Radom
 MARIA CHODOR

Przedstawienie prowadzi
 ZDZISŁAW NOWICKI

KIELCE	SUFLER	RADOM
Romualda Kamińska	Eliza Krupska	

BRYGADIER SCENY

Bolesław Pobocho	Mieczysław Wulczyński
------------------	-----------------------

REKWIZYTOR

Jan Kubicki	Stefan Sokołowski
-------------	-------------------

KIEROWNIK OŚWIETLENIA SCENY

	Mieczysław Stypiński
Stefan Dudzic	Janusz Stolarski

KOSTIUMY WYKONANO POD KIERUNKIEM

Bronisławy Borowikowej
 Kazimierza Szymańskiego

PRACE STOLARSKIE WYKONANO POD KIERUNKIEM

Zbigniewa Karysia

Prace malarskie	—	Marian Sztuka
Prace modelarskie	—	Edward Morek
Prace tapicerskie	—	Jan Staniec

OBŚLUGA PRZEDSTAWIENIA

Za redakcję JADWIGA MARSO

Kierownictwo artystyczne HALINA GRYGLASZEWSKA

Kierownictwo literackie KRYSTYNA ZBIJEWSKA

Opracowanie graficzne KRZYSZTOF PANKIEWICZ

DYREKTOR TEATRU · CZESŁAW JAGIELSKI